

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 246/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. M., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp zn. 18 C 350/1994 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2010 doručená sťažnosť Ing. R. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp zn. 18 C 350/1994 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„Predmetné konanie začalo žalobou o náhradu škody z nesprávneho úradného postupu podľa zák. č. 58/69 Zb., podanou dňa 28. 4. 1994 pôvodne matkou sťažovateľa, A. M... a jeho sestrou A. M..., ktoré sťažovateľ v konaní zastupoval, neskôr do konania aj sám vstúpil. Podstatou žaloby je skutočnosť, že štát nezákonne nakladal s ich vlastníctvom – rodinným domom, zmocnil sa jeho vlastníctva falošnou kúpnu zmluvou, v ktorej za predávajúcich uviedol cudzie osoby; takto ich vlastne vyvlastnil, a vec bezodplatne užíval; ešte skôr, o registrácii pôvodnej kúpnej zmluvy v odvolacom konaní konal krajský súd, ktorý bol nesprávne obsadený, keď namiesto v senáte konal vo veci vopred vyhliadnutý samosudca, ten nezákonne rozhodol o registrácii zmluvy, zatiaľ čo takú právomoc vtedy malo len štátne notárstvo, a ignoroval skutočnosť, že zmluva medzičasom zanikla, že od nej zo zákona účastníci odstúpili, a dopustil sa aj iných nezákonných krokov a postupov.

Vo veci 18 C 350/1994, ktorou sa žalobca domáha náhrady škody, spôsobenú štátom, nariadil súd prvé pojednávanie na deň 30. 6. 1994, dňa 6. 4. 1995 žalobu zamietol. Po podaní odvolania vyzval súd žalobcu uznesením z 19. 5. 1997 zaplatiť 500.- Sk za návrh (!) Až po 5-tich rokoch nečinnosti krajský súd uznesením 5 Co 2172/02 zo 16. 12. 2002 toto uznesenie zrušil. Krajský súd vo veci samej nariadil pojednávanie o odvolaní na deň 13. 5. 2008, teda 7 a pol roka ďalšej nečinnosti, a napadnutý prvostupňový rozsudok zrušil. Okresný súd nariadil ďalšie pojednávanie vo veci samej na deň 9. 3. 2009 a tak po uplynutí ďalšieho 1 a pol roka rozsudkom z 8. 6. 2009 žalobu zamietol. O včas podanom odvolaní súd pojednávanie doposiaľ nenariadil a tak o žalobe ani po 16-tich rokoch od jej podania nie je právoplatne rozhodnuté.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľa, aby jeho vec bola prejednaná bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom v Žiline pod sp. zn. 18 C 350/1994 bolo porušené.“

Sťažovateľ ďalej navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 15 700 € a aby mu ustanovil právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že ako sťažovateľ sám uviedol, okresný súd vo veci meritórne rozhodol už 8. júna 2009 rozsudkom sp. zn. 18 C 350/1994, pričom v dôsledku odvolania sťažovateľa vec 30. septembra 2009 predložil Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie. Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 340/2009-231 z 30. marca 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. mája 2010, rozsudok okresného súdu potvrdil.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní až sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. apríla 2010 (na poštovú prepravu podanou 26. apríla 2010), t. j. v čase, keď k porušovaniu označeného práva už nemohlo dochádzať a jeho právna neistota už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2010